

Дудченко І.О.

студентка,

Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки

Служби безпеки України

ПОНЯТТЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

У міру розвитку соціальних інформаційних відносин збільшується кількість норм регулювання їх та зростає вплив на різні рівні суспільства: людину, окремі спільноти, державу та суспільство в цілому.

Окінавська хартія стала відправним пунктом офіційного визнання та розвитку інформаційного суспільства. Вона визначила початкову точку відліку правового забезпечення феномену інформаційного суспільства на міжнародному рівні. В свою чергу, Декларація тисячоліття, прийнята ООН у тому ж році, маючи значно більше коло суб'єктів, ніж Окінавська хартія, у якості одного з пріоритетних напрямів глобалізації світу задекларувала саме розвиток інформаційного суспільства.

Відповідно до вимог Окінавської хартії, враховуючи Декларацію тисячоліття, інформаційне суспільство має розумітися як глобальне відкрите суспільство, орієнтоване на переваги використання інформації, знань та цифрових технологій, учасники якого спільно сприяють загальній участі країн світу в подоланні електронно-цифрового розриву й подальшому спільному розвитку, побудованому на розвитку інформації, знань та використанні комп'ютерних технологій.

Основним міжнародним документом, який започатковував правове забезпечення розвитку глобального інформаційного суспільства стала Декларація принципів «Побудова інформаційного суспільства – глобальна задача в новому тисячолітті», прийнята ООН 12 грудня 2003 р., під час проведення першого етапу Всесвітньої зустрічі на вищому рівні з питань інформаційного суспільства у Женеві в 2003 р. Прийнята на основі цілей і принципів ООН, Женевська декларація є обов'язковою для всіх держав-членів ООН.

Правове забезпечення у глобальному суспільстві, що покликане забезпечувати його безпечний розвиток, має полягати у:

1) встановленні міжнародних та національних політико-правових заходів-векторів, якими регламентуватимуться основні напрями розробки суто правових заходів у національних правових системах, покликаних забезпечувати певні суспільні відносини;

2) розробці, прийнятті й запровадженні правових заходів забезпечення суспільних відносин;

3) дослідженні ефективності політико-правових і суто правових заходів правового забезпечення суспільних відносин;

4) контролі розвитку інформаційного суспільства.

До основних міжнародних політико-правових заходів забезпечення розвитку глобального інформаційного суспільства належать розробка й прийняття на міжнародному рівні таких нормативних актів, які б синхронно запроваджували на національних рівнях необхідні правові механізми, спрямовані на розвиток інформаційного суспільства та регламентацію комунікаційних відносин.

У 1995 р., за п'ять років до Окінавської хартії, Декларації тисячоліття та Декларації принципів побудови ІС, Співдружністю Незалежних Держав було започатковано розробку Концепції формування інформаційного простору СНД, у якій приймала участь і Україна.

На початку ХХ сторіччя необхідність правового забезпечення розвитку ІС сприймалася в Україні настільки гостро, що у ВР України навіть озвучувалися думки щодо потреби в розробці проекту Інформаційного кодексу України.

9 січня 2007 р. Україна зробила остаточний вибір щодо необхідності запровадження правового забезпечення в державі розвитку власного сегменту інформаційного суспільства, і ВР України був прийнятий Закон України від 9 січня 2007 року, яким було затверджено Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 рр. відповідно до яких одним із пріоритетів України є: «прагнення побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток ІС, у якому кожний міг би створювати й накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному й особистому розвитку та підвищуючи якість життя».

Тому можна зробити висновок, що в умовах розвитку інформаційного суспільства, як стадії розвитку суспільства, саме право, на яке покладені функції регулювання відносин між людьми і захист таких відносин, має створювати корисні і безпечні умови саме для розвитку інформаційного суспільства, як блага, на яке направлена увага всього світу, оскільки таке утворення є глобальним і загальним для сьогоденного світу.

Список використаних джерел:

1. Окинавская Хартия глобального информационного общества № 998-163 від 22.07.2000 / Okinawa Charter on Global Information Society // Дипломатический вестник. – 2000. – № 8.

2. Колодюк А.В. Інформаційне суспільство: сучасний стан та перспективи розвитку в Україні: Автореф. дис. канд. політ. наук 23.00.03. – К., 2005.

3. Кастельс М., Хіманен П. Інформаційне суспільство та держава добробуту. Фінська модель. Пер. з англ. – К., 2006.

4. Дюжев Д.В. Інформаційне суспільство: соціально-правова парадигма суспільного розвитку: Автореф. дис... канд. філософ. наук: 09.00.03. – Донецьк, 2004.

Косова Е.В.

*кандидат економічних наук,
Класичний приватний університет*

РОЗВИТОК МЕТОДОЛОГІЇ НАУКИ ФІНАНСОВОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Система фінансового права України є частиною всієї правової системи держави, об'єктивним явищем, яке не залежить від волі окремої людини, а визначається характером фінансових відносин. Вакарюк Л.В. розкриває взаємозв'язок предмета та методу фінансово-правового регулювання, з'ясовує специфіку бюджетного права України як особливого розділу фінансового права [1, с. 11]. Фінансове право традиційно визначають як сукупність юридичних норм, що регулюють суспільні відносини, які виникають в процесі утворення, розподілу та використання грошових коштів (фінансових ресурсів) держави, місцевого самоврядування, населення і підприємств, необхідних для реалізації їх задач і потреб. Фінансове право складається з правових інститутів – самостійних видів родових фінансових відносин.

Фінансово-правовий інститут є сукупністю структурно-відокремлених фінансово-правових норм, які утворюють цілісний комплекс, достатній для повного та узгодженого регулювання визначеного виду найбільш стійких та функціонально однорідних фінансових відносин, або окремих сторін, елементів фінансових відносин, незалежно від їх видової належності. Отже при визначенні інститутів фінансового права пропонується виходити з сутності фінансових відносин, вважаючи, що фінансові правовідносини існують в межах фінансових відносин. З цієї точки зору інститутами фінансового права пропонується вважати такі: бюджетне право; правове регулювання доходів публічних фондів, податкове право, правові засади публічних видатків і бюджетного фінансування; правове регулювання фінансової діяльності публічних фондів соціального призначення; валютне регулювання та валютний контроль. При цьому в межах фінансового права існують норми, що визначають фінансову дисципліну та фінансовий контроль в державі.